

ZEMĚ

ROK 2159 — 95 LET PO KATASTROFĚ

Noc sevřela poušť ve svém ledovém objetí. Na obloze poblikávaly hvězdy jako miliony světlušek a vzduchem se nesl pouze zvuk větru, který se proháněl mezi kameny. Poušť byla tichá a klidná. Stejně tak i celá Země. Světla velkoměst již před mnoha lety zhasla, továrny přestaly kouřit a silnice ztichly, jak po nich už desítky let neprojelo jediné auto. Na Zemi nezbyl téměř nikdo, kdo by rušil noční klid. Lidé se skoro před sto lety uložili ke spánku, aby přečkali nepříznivé období, které na planetě teď panovalo. Vše bylo tiché, klidné a neměnné. A přece se kdosi po poušti procházel.

Ze stínů se náhle vynořily tři postavy. Šly tiše a našlapovaly tak opatrně, až se zdálo, že se vznášejí kousek nad zemí. Společně seběhly z malého převisu a jedna z nich pokynula ostatním. Zastavily se.

„Tady je to,“ zašeptal jeden z mužů, sehnul se a dlaní přejel po zemi u svých nohou, která byla ještě stále o trochu teplejší než okolní vzduch.

„Tak se do toho dáme,“ prohlásil druhý. Ze zad si sundal vak, vytáhl z něj tři lopatky a rozdál je svým druhům. Muži se bez řeči dali do kopání. Chvilí se pouští ozývalo jen pravidelné bříkání kovu o kamenné sutiny. Ani jeden z přítomných raději nepřemýšlel nad tím, jaká stvoření by mohly tyto zvuky přilákat. Snažili se pracovat co nejrychleji. Úmorné, pravidelné kopání náhle přerušil dutý zvuk. Trojice se zastavila a začala zem rozhrnovat rukama. Po chvíli se jim podařilo z desky, na kterou narazili, odstranit téměř všechen písek a suť naváté větrem. Jeden z mužů sáhl do batohu a do otvorů v desce zastrčil několik malých balíčků s výbušninou. Jakmile byl hotov, všichni odstoupili do bezpečné vzdálenosti. Pouští se rozlehla hlasitá detonace.

„Rychle, tohle přiláká všechny možný potvory z okolí,“ pobídl nejstarší z mužů své spolupracovníky a všichni se svižným

krokem vydali k otvoru, který v zemi vznikl. Nejstarší se spustil do jámy jako první, a zatímco se přidržoval jejích okrajů, druhý zapálil pochodně a podal mu ji. Ostatní okamžitě následovali blikající světlo ohně. Sešli po dlouhém schodišti, které je zavedlo do útrob úkrytu. Vydali se hlavní chodbou a po pár minutách dorazili k dalším dveřím. Jeden z nich na ně zvenčí položil ruku a dveře se otevřely. Automatický mechanismus ihned spustil nouzové osvětlení a přichozím se tak naskytl pohled na místnost plnou několika desítek nádrží.

„Pánové, tohle je jackpot,“ řekl nejstarší z mužů a vydal se k nejbližší z nich. Vypadaly jako skleněné rakve. Za ta léta se na nich usadila mocná vrstva prachu. Muž natáhl ruku a rukávem setřel nános špíny.

„Nebo taky ne,“ prohlásil, když se pozorně zahleděl na obsah nádrže. Ostatní přistoupili blíž. Uvnitř se v zakalené tekutině vznášelo rozkládající se lidské tělo.

„Proboha, to je nechutný,“ odplivl si ten nejmladší a o krok ustoupil. „Tihle asi neměli moc štěstí.“

„Není se čemu divit. Nacházíme se v místě, kde dřív bydlela nižší společenská třída. Je vidět, že na nich šetřili. Tyhle inkubátory jsou hned z první série, která byla vyrobena. Nedivil bych se, kdyby to bylo nějaké šmáčko z druhé ruky. Zboží, které stát vyřadil, ale někdo se rozhodl na něm ještě trochu vydělat,“ řekl prostřední muž, který dosud nepromluvil. Přešel k dalšímu z inkubátorů a pozorně si prohlédl jeho přístrojovou desku. Nejstarší se na něj zkoumavě zadíval.

„Dobře, obejděte ostatní, zjistíte, jestli některý z nich žije, pokud ne, vezmeme alespoň součástky. Já půjdu zkontrolovat řídicí místnost, jestli tam není něco, co by se nám mohlo hodit,“ poručil nakonec a otočil se k odchodu.

„Co máme dělat s mrtvejma?“

„Až skončíte, rozmlaťte to tady, ať se tu nepřiživují ostatní,“ řekl a bez dalšího otálení odešel. Zbylí dva muži se bez váhání pustili do práce.